

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֲבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁתַּנַּח

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקִּדְשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים
ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ג' - חלק ז'

קונטרס 67

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְּאִי יִפְקֹדוּן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות
"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

ויהי רצון שיעשה הלימוד הקדוש הזה נחת רוח לַפְּנֵי וּתְבַרַךְ, וְיַחֲשִׁי לְנַאֲלָנוּ בְּמַהֲרָה, וְעַל יְדוֹ נִנְקָה לְפָדוֹת וּנְפִשָׁנוּ בְּרַחֲמִים בְּזֶה וּבְבָא עִם כָּל יִשְׂרָאֵל אַחֵינוּ, שְׂשִׁים וּשְׂמֵחִים בְּבִגְנוֹ עִירַךְ עִם מוֹשִׁיחַ צְדִיקֵנוּ אֲמֹן בְּנוֹ יְהִי רַצוֹן.

**בְּכַרְבַּת אֲהַבַת הַתּוֹרָה וְלוֹמְדֶיהָ
חֲבָרֵי הַנֶּעֱד הַעוֹלָמִי לְהַצִּיל עִם יִשְׂרָאֵל
שְׂעַל יְהִי "מִפְּעַל הַזֶּהֶר הַעוֹלָמִי"**

מי שלא למד התורה על פי סוד אף על פי שהשלים עבודתו בתכלית השלמות, הוא רק בבחינת עבד, בבחינת כי לי בני ישראל עבדים, עבדי הם, ששמשותם מעולם הבריאה ששם הפסא והחיות ואופנים שהם נקראים עבד ואמה, אבל מי שילמוד ועבד השם ותבדד בבחינות החכמה בנסתרות התורה ועושה יהודים הוא בבחינת בן זכבו משמש לאביו ולאמו עבודה שלמה, כי נשמתו מעולם האצילות, ועליו נאמר "הבן זכיר לי אפרים" וגו'. (הקדמת מורינו הכבד מהו שפיקא לפרי עין חיים).

א. ונעתיק כאן מאגרת קדש – מספר 'נקהל משה' דף ל"ו: ונאני הדל בתבתי מעט מזעיר ואמר והודיע לנו שהקלל בריאת העולם והאדם וכל הברואים בכלל כדי להודיע לנו גדל עז אלקותו ותסדו וגבורתו ומקמשתו ותפארתו, פאשר אמר דוד לשלמה בנו "דע את אלקי אביך ועבדו", שאין להקדוש ברוך הוא נחת רוח יותר בעולם אלא מפי שופיר באלקותו, זה נקרא בן להקדוש ברוך הוא ויש לו רשות לחפש בגנוי דמקלא והקדוש ברוך הוא משתבח עמו בפמליא שילו בכל יום ודיקנו נרשם למעלה בין אוהבי דמקלא ומקריזין לפניו הני זעירין בדיוקנא דפלגנא, הקדוש ברוך הוא גזור והוא יש לו רשות לבשל, צדיק מושל ביראת אלקים, מי מושל בי צדיק, ובשעה שהנשמה יורדת בזה עולם השפל משיביעים אותה קדם ומרצה לה רני דרזון, אוצרי נגיזין דמקלא ומשיביעין אותה וגזירין עליה שלא תרדה לעולם אלא כדי לחקר ולדרש ברזין דאורייתא. גם הובחתי מפמה מאמרי זה של הכפי שמעון בן יוחאי נתן רשות והורמנא מהקדוש ברוך הוא ושכינתיה עם כל פמליא שילו בצרוף כל הנשמות דצדיקנא דגז עזן עליון ותחתון לגלות לנו הזהר, כדאיאת בהקדמת תקוני הזהר ע' אנפין קח צנצנת המן למשמרת עד דכא בתרבייתא ויטעמו. בהבורא דילך יפקון ישראל מן גלותא בלא נסיון כלל זיחרא דאימא לעלה משם יצא לעולם חיים ושילום כזא דאורייתא הגאולה והחיות והמשמחה ובהתעוררות התחתון אנו מעוררים המקור העליון. עד כאן לשוננו. (אור הוהר עמוד 24).

ב. קבלה חכמת הקבלה על ידי עסק ישראל ישראל בסודות התורה יבוא משיח צדיקנו בב"א, כמבואר בספר הזהר הקדוש. וסימן לדבר: סו"ד במילוי סמ"ך וא"ו דל"ת, גימטריה משיח בן יוסף במכוון, שאף משיח בן יוסף יחיה ויתקיים על ידי זכות לימוד רזין דאורייתא. (קהילות יעקב ערך סוד).

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

מבוא

על ספר "הזוהר" פותב הרמ"ק: וְלָזֶה הַסֵּפֶר יִקְרָא סֵפֶר הַזוֹהַר מִפְּנֵי הַשְּׂפָעַת הָאוֹר הַהוּא מְהוֹזֵהֵר הָעֵלְיוֹן, וְדָרָךְ אֹרֹו מִשְׂפִּיעִים בְּהַשְׁגָּחָה אֱלֹקִית פֶּל הַמְתַּעֲסָקִים בּוֹ, שֶׁהִיָּה אֹרֹר וְשִׁפְעַ עֵלְיוֹן מְהַדְעַת מוֹשְׁפַע בְּרָזוּ תוֹרָה דְּהֵינּוּ רָזוּ וְסִתְּנֵי תוֹרָה וְכוּ' וְכִינּוּ שֶׁשֶׁשֶׁפַע מִשָּׁם אֲתִקְרִי הַחֲבוּר הִזֶּה סֵפֶר הַזוֹהַר, פְּלוֹמֹר שֶׁשֶׁשֶׁפַע מְהוֹזֵהֵר הַהוּא" (הכב משה קורדובור, דע את אלקי אביך, ב.).

חיות אדם הישראלי תלוי בספר הזוהר ובכתביו מרן [האר"י ל] ללמוד בקדושה ובשקמה ובנועם וביראה ואהבה פל אחד לפי השגתו וקדושתו ופל ישראל קדושים (ר' יצחק איזיק זיאל ספריו מקומות, נוצר חסד, פקד ד' משנה כ). אינו דומה חיות ותענוג למוד הנגלה ללמוד הזוהר והתקונים. ואמר על עצמו הרב הקדוש רבי פנחס מקוריץ, שהוא אין לו חיות ותענוג אפילו ללמוד הנקרא כמו מן הזוהר ותקונים (מדרש פנחס, ע"ב, אות ג.).

עם ישראל פולו על פל שכבותיו פלם מישתוקקים לחוש בקדושת הזוהר, תפצים פלימוד הזוהר, ורצים להתעלות ולעלות בהר ה' על ידי הלימוד מספר הזוהר, זאת ראו במוחש ב"מפעל הזוהר העולמי", הצמאון לדעת את ה', לא רעב ללחם ולא צמא למים כי אם לשמוע את דברי ה', ועל כך יעידו אלפי הטלפונים של לומדי הזוהר, מאות מתנדבים, ומאות שיעורים הנוסדים חדשים ללקחים, ועדיין הצמאון רב.

העלונים שיצאו על ידינו היוו מקור חשוב וסקפו נרחב לאלו שרצו לדעת על הזוהר, אך לצערינו, לא חישבנו נכון את הבקוש העצום של הציבור ולא הדפסנו מספיק עלונים לכולם. ועדיין מתקשרים לבקש עוד עלונים.

ג. השל"ה הקדוש: וידוע שאמר לבניו שכל מי שלא טעם טעם חכמת הקבלה לא טעם טעם יראת הטא מימיו (ועיין ב"עשרה מאמרות"). וכן כתב הגר"א ז"ל: העוסקים ברמז וסוד, אין יצר הרע יכול להתגבר בהם. (פירוש הגר"א על משלי ה', יח.).

יד. הרה"ג יעקב צמח ז"ל בהקדמתו לספר קול ברמה: רחל מבכה על בניה, לפי שאינם עוסקים בחכמה זאת הממחרת את הקץ, ולזה אין משיח בא שיאמר לה ה' אז מנעי קולך מככי ועיניך מדמעה וכו' על בניה כי איננו, כלומר שכיוון שביאת המשיח תלויה בתשובה ובעסק זוהר ובחכמת הקבלה, ואין בניה עוסקים בה כי אם אחד מעיר ושנים ממשפחה כי אין מדרש קבוע כראוי בכל עיר ועיר כמו שיש בעסק התלמוד, ולכן איננו, כי אין בניה מושכים וממהרים את המשיח.

כספר קהלת יעקב ז"ל: ומה גם בדורנו זה עתה שהוא דרא בתראה וצריך להתגלות בו חכמת האמת כדי שיבוא משיח, וכן ברעיא מהימנא ובתקונים וזכות זוהר יגלה מלכא משיחא. פרי עץ חיים שער העמידה (הג"ה מרנ"ש): ונראה שעל ידי זכות העוסקים בחכמת האמת יש כח בידם להגין על משיח בן יוסף שלא ימות על ידי הרשע ארמילוס (ועיין עוד תק"ח לרמח"ל תקון ח.).

הרבי מקאמאראנא: יש הרבה שוטים שבורחים מללמוד רזין של מרן האר"י וספר הזוהר, אשר הם חיינו, ולו עמי שומע לי, בעקבות משיחא אשר הרע והמינות גובה, היו שוקדים כל ימיהם ללמוד ספר זוהר וכתבי האר"י ז"ל, בלול עם חסידות של מרן הבעש"ט והיו מבטלים כל גזרות רעות... ולו עמי שומע לי, בדור הרע הזה שהמינות גובה, היו למדים עם תינוק בן תשע שנים ספר זוהר ותיקונים ולהגות בה, והיה יראתו קודמת לחכמתו ויתקיים.

מעין גנים (פ"א) לבעל "בני יששכר": התנהגות האדם בעסק החכמה האמיתית הגם שלא הגיע עדיין למדרגה שיהיה ראוי לעמוד בהיכל המלך, עם כל זה לא פטר עצמו מעסק החכמה האמיתית, כי היא הצלחת הנפש, מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד ה"ה עסק העיון בש"ס ופוסקים ועסק העיון בסודות התורה חכמה האמיתית חכמת הקבלה... ובפרט בדורותינו אלה אחר התנוצצות אורות של עולם התקון משנת של"ה ואילך על ידי אור שבעת הימים מרן האר"י ל הנסתרות לנו ולבנינו כמו הנגלות, ואין לאדם להפטר מעסק חכמת הקבלה בשום אופן, והוא עיקר תורת ישראל אשר השם יתברך הגיד דבריו ליעקב הוקיו ומשפטיו לישראל וכו'.

ואומר אני הלואי שלא היו מקליין גדולי הדור בלימוד החכמה הק, והלואי היו מלמדים דרך לתלמידים לעסוק בחכמה הלזו, אזי בודאי לא היה שום הרמת ראש לחכמות החיצוניות והיו כל החכמות נדחים מפני" כמו שנדחה החושך מפני האור; אך שבעונותינו גרמו שגם כמה וכמה מצדיקי הדור סגרו את דלת החכמה בפני פרחי הכהונה, ואמרו שלא ילמדו עד שיהיו בעלי מדרגה ורוה"ק, הנה עבור זה נשארנו ערומים מן החכמה הקדושה ונתגבר בעונותינו הרבים חשיכות החכמות החיצוניות הכסיל בחושך חולך, וכב": ואומר אלהים יהי אור ויאר לנו.

רבי יהודה הוה שכיח קמיה דרבי שמעון,
והוה עסקי בהאי קרא דכתיב, (מלכים א יח)
וירפא את מזבח ה' ההרוס. מאי וירפא. תא
חזי, בימי אליהו, ישראל פלהו שבקו ליה
לקדשא ברין הוא ושבקו ברית קיימא
דלהון. פד אתא אליהו וחקא דקא שבקו בני
ישראל האי ברית קיימא ואעברו מנייהו האי
ברית.

רבי יהודה היה מצוי לפני רבי
שמעון, והיו עוסקים בפסוק
הזה שכתוב (מלכים א-יח) וירפא
את מזבח ה' ההרוס. מה זה
וירפא? בא ראה, בימי אליהו
כל ישראל עזבו את הקדוש
ברוך הוא ועזבו את ברית
המילה שלהם. כשבא אליהו
וראה שעזבו בני ישראל ברית
מילה הזו והעבירו מהם את
הברית הזו.

ביון דחקא אליהו כף אתא לאתקנא מלה
לדוכתיה. ביון דקריב מלה לדוכתיה
אתסי כלא. הדא הוא דכתיב וירפא את מזבח
יי ההרוס. דא ברית קיימא (ד"א ל"ג דאחא לאתקנא
מזבח יי ההרוס ברית קיימא) דהוה שביק מעלמא.
וכתיב, (מלכים א יח) ויקח אליהו שתיים עשרה
אבנים למספר שבטי בני יעקב. דא הוא
תקונא דמזבח יי.

ביון שראה כף אליהו, בא לתקן
דבר במקומו. ביון שהקריב דבר
למקומו - הפל התרפא. זהו
שכתוב וירפא את מזבח ה'
ההרוס. זו ברית המילה ושכח לתקן
מזבח ה' ההרוס ברית המילה ששעזבה
בעולם. וכתוב (שם) ויקח אליהו
שתיים עשרה אבנים למספר
שבטי בני יעקב. זהו תקון של
מזבח ה'.

אשר היה דבר יי אליו לאמר ישראל יהיה
שמך. מאי טעמא אדפר הכא ישראל,
אלא ודאי ישראל יהיה שמך ודאי לאסתלקא
לעילא ולאתבא ברית קיימא לאתריה. והינו
דכתיב כי עזבו בריתך בני ישראל. ובגין כך
את מזבחותיך הרוסו.

אשר היה דבר ה' אליו לאמר
ישראל יהיה שמך. מה הטעם
נזכר כאן ישראל? אלא ודאי
ישראל יהיה שמך ודאי
להתעלות למעלה ולהשיב את
ברית המילה למקומה. והינו
שכתוב (שם) כי עזבו בריתך בני
ישראל, ומשום כך את מזבחותיך
הרוסו.

הא חזי, פל זמנא דישראל נטרו קיימא
קדישא כדין עבדי קיימא לעילא ותתא.
וכד שבקי להאי ברית כדין לא אשתכח קיום
לעילא ותתא דכתיב, (ירמיה לג) אם לא בריתי
יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתי.
ובגין כך וירפא את מזבח יי ההרוס. וכי
רפואה איהו. הכי הוא ודאי דהא מקיים
לההוא אתר דמהימנותא תליא ביה.

בא ראה, כל זמן שישראל שמרו
ברית הקדוש, אז עשו קיום
למעלה ולמטה. וכשעזבו את
הברית הזאת, אז לא נמצא קיום
למעלה ולמטה, שכתוב (ירמיה לג)
אם לא בריתי יומם ולילה חקות
שמים וארץ לא שמתי. ולכן
וירפא את מזבח ה' ההרוס. וכי
זו רפואה? כך זה ודאי, שהרי
מקיים את אותו מקום שהאמונה
תלוייה בו.

הא חזי, אוף הכי פנחס בשעתא דקני
לעובדא דזמרי אתקין להאי ברית
באתריה. ובגין כך כתיב, (במדבר כה) הנני נותן

בא ראה, גם כך פנחס, בשעה
שקנא למעשה זמרי, התקין את
הברית הזו במקומה, ולכן כתוב

לו אַתְּ בְרִיתִי שְׁלוֹם. וְכִי סִלְקָא דְעֵתָךְ דְבִגִּין
פְּנִחָס הָוָה. וּמָה קִטְטָא הָוָה לִיָּה לְפִנְחָס
בְּהַאי בְרִית. אֲלֵא הֵכָא אֲתַקְשֵׁר מְלָה
בְּדוּכְתִיָּה. הִנְנִי נוֹתֵן לוֹ אֶת בְּרִיתִי. וּמָה אֲתָן
לוֹ שְׁלוֹם (לְאַתְחַבְרָא כָּל חַד בְּדוּכְתִיָּה) לְאַתְחַבְרָא בְרִית
בְּאַתְרִיָּה. וְעַל דָּא הִנְנִי נוֹתֵן לוֹ אֶת בְּרִיתִי
שְׁלוֹם. וּמָה אִיְהוּ שְׁלוֹם דְּאִיְהוּ אֲתַרִּיָּה
לְאַתְחַבְרָא בְּהִדְיָה. מָה דְאַתְפְּרֵשׁ מִגְּוִיָּה
בְּחוּבֵיָּהוּ. בְּגִינֵיהּ אֲתַחְבֵּר בֵּיהּ. וְעַל דָּא
הוֹאִיל וְהוּא אֲתַקִּין מְלָה בְּדוּכְתִיָּה, מִפְּאֵן
וּלְהִלָּאָה וְהִיתָה לוֹ וּלְזַרְעוֹ אַחְרֵיוּ בְרִית כְּהַנֵּת
עוֹלָם, תַּחַת אֲשֶׁר קִנָּא לְאַלְהֵיוּ וְגו'.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לִית לָךְ מְלָה בְּעֵלְמָא
דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא קִנֵּי לָהּ פְּמוֹ חוּבָא
דְבְרִית כְּמָה דְאַתְּ אָמַר, (וַיִּקְרָא כו) חֶרֶב נוֹקְמַת
נָקַם בְּרִית. וְתָא חֲזִי, לָא אֲשַׁתְּלִים חוּבָא
דְדָרָא דְטוֹפְנָא, אֲלֵא בְּגִין דְחִבּוֹ בְּחַפִּילוֹ
דְאַרְחִיָּהוּ עַל אַרְעָא. וְאַף עַל גַּב דְהוּוּ
מְקַפְחֵי דָא לְדָא כְּדַכְתִּיב וּתְמַלֵּא הָאָרֶץ חֶמֶס
(וְחֶמֶס מִכְּלֵא הוּוּ וּבְגִין כֶּף) וְכַתִּיב כִּי (דף טו ע"א) מְלָאָה
הָאָרֶץ חֶמֶס מִפְּנֵיהֶם. מִכָּל מְקוֹם וּתְשַׁחַת
הָאָרֶץ לְפָנֵי הָאֱלֹהִים. וְהִנְנִי מִשְׁחִיתֶם מִדְּהָ
כְּנֵגַד מִדְּהָ, הִנְנִי מִשְׁחִיתֶם בְּחוּבָא דְחַבְלוֹתָא.
וְאִית דְּאָמְרֵי דְלֵא אֲשַׁתְּלִים קִסְטִיָּהוּ אֲלֵא
בְּחוּבָא דְחֶמֶס דְהוּוּ מְקַפְחִין דָּא לְדָא
דְהוּוּ בִישִׁין לְשִׁמְיִם וּלְבְרִיּוֹת. תָּא חֲזִי, כְּמָה
אֲנוּן מִמֶּנָּן מְלַעִילָא דְאַתְפְּקֵדֵן עַל קְלֵי דְאֲנוּן
דְמִסְרֵי דִינָא עַל חַבְרִיָּהוּן עַל מָה דְעַבְדֵי לוּן.
וְעַל דָּא כְּתִיב כִּי מְלָאָה הָאָרֶץ חֶמֶס מִפְּנֵיהֶם.
וּבְגִין כֶּף כְּתִיב וְהִנְנִי מִשְׁחִיתֶם אֶת הָאָרֶץ :

וַיֹּאמֶר יי לְנַח בֵּא אַתָּה וְכָל בֵּיתְךָ. אָמַר רַבִּי
שְׁמַעוֹן אֲמַאי בְּכֻלְהוּ (ד"א ל"ג אָמַר)
אֱלֹהִים וְהֵכָא יי. מַאי שְׁנָא הֵכָא דְאַתְמַר יי

(במדבר כה) הִנְנִי נוֹתֵן לוֹ אֶת בְּרִיתִי
שְׁלוֹם. וְכִי יַעֲלֶה עַל דְעֵתָךְ
שְׁמִשׁוֹם פְּנִחָס הִיָּה? אִיזוֹ קִטְטָה
הִיתָה לוֹ לְפִנְחָס בְּבְרִית הַזֹּאת?
אֲלֵא כַּאֲן נִקְשֵׁר הַדְּבָר בְּמִקְוֵמוֹ.
הִנְנִי נוֹתֵן לוֹ אֶת בְּרִיתִי. וּמָה אֲתָן
לוֹ? שְׁלוֹם (לְאַתְחַבְרָא כָּל אַחַד בְּמִקְוֵמוֹ)
לְהַתְחַבֵּר הַבְּרִית בְּמִקְוֵמָה, וְעַל
זֶה הִנְנִי נוֹתֵן לוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם.
וּמָהוּ? שְׁלוֹם, שְׁהוּא מְקוֹם
לְהַתְחַבֵּר עִמּוֹ. מָה שְׁנִפְרַד מִמֶּנּוּ
בְּחֻטְאִים - בְּגִלְלוֹ הַתְחַבֵּר בּוֹ. וְעַל
זֶה, הוֹאִיל וְהוּא הִתְקִין הַדְּבָר
בְּמִקְוֵמוֹ, מִכַּאֲן וְהִלָּאָה - וְהִיתָה
לוֹ וּלְזַרְעוֹ אַחְרֵיוּ בְרִית כְּהַנֵּת
עוֹלָם תַּחַת אֲשֶׁר קִנָּא לְאַלְהֵיוּ.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אִין לָךְ דְבָר
בְּעוֹלָם שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
מְקַנָּא לוֹ כְּמוֹ חֻטָּא הַבְּרִית, כְּמוֹ
שְׁנֵאמַר (וַיִּקְרָא כו) חֶרֶב נוֹקְמַת נָקַם
בְּרִית. וּבֵא וַיִּרְאָה, לֹא הִשְׁלַם
חֻטָּא דְדוֹר הַמְּבוּל אֲלֵא מִשׁוּם
שְׁחִטָּאוֹ בְּהַשְׁחַתַּת דְרָכָם עַל
הָאָרֶץ, וְאַף עַל גַּב שְׁהִיוּ חוֹמְסִים
זֶה אֶת זֶה, כְּפִתּוּב וּתְמַלֵּא הָאָרֶץ
חֶמֶס (וְחֶמֶס מִכְּלֵא הוּוּ וּלְכוּן), וְכַתּוּב כִּי
מְלָאָה הָאָרֶץ חֶמֶס מִפְּנֵיהֶם. מִכָּל
מְקוֹם וּתְשַׁחַת הָאָרֶץ לְפָנֵי
הָאֱלֹהִים. וְהִנְנִי מִשְׁחִיתֶם - מִדְּהָ
כְּנֵגַד מִדְּהָ. הִנְנִי מִשְׁחִיתֶם בְּחֻטָּא
הַהַשְׁחַתָּה.

וַיֹּשׁ אֲוֹמְרִים שְׁלֵא הַתְּמַלָּאָה
סְאֲתָם אֲלֵא בְּחֻטָּא הַחֶמֶס שְׁהִיוּ
חוֹמְסִים זֶה אֶת זֶה, שְׁהִיוּ רְעִים
לְשִׁמְיִם וּלְבְרִיּוֹת בֵּא רְאָה כְּמָה
מִמֵּינִים מְלַמְעֵלָה שְׁמִפְקֵדִים עַל
קוֹלוֹת אֱלוֹי שְׁמוֹסְרִים הַדִּין עַל
חַבְרִיָּהם עַל מָה שְׁעִשׂוּ לָהֶם, וְעַל
זֶה כְּתוּב כִּי מְלָאָה הָאָרֶץ חֶמֶס
מִפְּנֵיהֶם. וּלְכֵן כְּתוּב וְהִנְנִי
מִשְׁחִיתֶם אֶת הָאָרֶץ.

וַיֹּאמֶר ה' לְנַח בֵּא אַתָּה וְכָל
בֵּיתְךָ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, לְמָה
כְּכֻלָּם [אָמַר] אֱלֹהִים וְכַאֲן יי? מָה

שׁוֹנָה פֶּאן שְׁנָאמַר ה', הַשֵּׁם
הַעֲלִיזוֹן שֶׁל הַרְחָמִים? אֵלֶּא סוּד
הוּא שְׁלֹמְדֵנוּ - אִין דְּרַף אַרְצָן
שֶׁתְּקַבֵּל אִשָּׁה אֹרַח עֲמָה אֵלֶּא
בְּרִשׁוֹת בַּעֲלָהּ.

אִף כֶּף (גם נח) נח רָצָה לְהַכְנִס
לְתִבָּה לְהַתְחַבֵּר עִמָּה, וְלֹא הָיָה
(לֹא) רְאוּי עַד שֶׁבַעַל הַתִּבָּה יִתֵּן לוֹ
רִשׁוֹת לְהַכְנִס (עִמָּה), שְׁכַתּוֹב בֹּא
אִתָּה וְכֹל בִּיתְךָ אֶל הַתִּבָּה. וְלִכְּנֵן
נִקְרָא פֶּאן ה', הַבַּעַל שֶׁל הַתִּבָּה,
וְאֵז נִכְנַס נח וְהַתְחַבֵּר עִמָּה. וְכֵן
לְמַדְנֵנוּ שְׂאִין רִשׁוֹת לְאֹרַח
לְהַכְנִס לְבֵית אֵלֶּא בְּרִשׁוֹת בַּעֲלָהּ,
בַּעַל הַבֵּית. זֶהוּ שְׁכַתּוֹב אַחַר כֶּף
וַיִּבֹא נח וְגו'.

בֹּא רָאָה מִה פְּתוּב, פִּי אִתְּךָ
רְאִיתִי צַדִּיק לְפָנַי בְּדוֹר הַזֶּה.
מִפֶּאן לְמַדְנֵנוּ שְׁלֹא יִקְבֵּל אָדָם
אֹרַח בְּבֵיתוֹ אִם הוּא חוֹשֵׁד בּוֹ
שְׁהוּא רָשָׁע, אֵלֶּא אִם עוֹמֵד
בְּעִינָיו לְצַדִּיק שְׁלֹא חוֹשֵׁד בְּעִינָיו
כִּלְל. זֶהוּ שְׁכַתּוֹב בֹּא אִתָּה וְכֹל
בִּיתְךָ אֶל הַתִּבָּה. מִה הַטַּעַם?
מִשּׁוּם פִּי אִתְּךָ רְאִיתִי צַדִּיק לְפָנַי
בְּדוֹר הַזֶּה.

וְלְמַדְנֵנוּ, שְׂאָם נִתֵּן לוֹ רִשׁוֹת לְבַדּוֹ
וְלֹא נִתֵּן רִשׁוֹת לְכֹל אוֹתָם
שְׁבָאִים עִמוֹ, לֹא יִכְנִיס אוֹתָם
לְבֵית. זֶהוּ שְׁכַתּוֹב בֹּא אִתָּה וְכֹל
בִּיתְךָ אֶל הַתִּבָּה. לְכֹלֶם נִתֵּן
רִשׁוֹת לְהַכְנִס. וּמִפְּסוּק הַזֶּה
לְמַדְנֵנוּ סוּד דְּרַף אַרְצָן. (וְרִאִי בֹא אִתָּה
וְכֹל בִּיתְךָ אֶל הַתִּבָּה וְגו').

רְבִי יְהוּדָה פֶּתַח, (תְּהִלִּים כו) לְדוֹד
מִזְמוֹר לַה' הָאֲרָץ וּמְלוֹאָהּ תִּבְּל
וַיִּשְׁבִּי בָהּ. הֲרִי שְׁנִינֵנוּ, לְדוֹד
מִזְמוֹר - שְׂאָמַר שִׁירָה וְאַחַר כֶּף
שָׁרְתָה עֲלֵינוּ רוּחַ הַקֹּדֶשׁ. מִזְמוֹר
לְדוֹד - שְׁשָׁרְתָה עֲלֵינוּ רוּחַ הַקֹּדֶשׁ
וְאַחַר כֶּף אָמַר שִׁירָה.

רַ"ה הָאֲרָץ וּמְלוֹאָהּ - פְּסוּק זֶה
נֹאמַר עַל אַרְצָן יִשְׂרָאֵל שְׁהִיא אַרְצָן
הַקֹּדוּשָׁה. וּמְלוֹאָהּ זֶה הַשְּׁכִינָה,

שְׂמָא עֲלָאָה דְּרַחֲמִי. אֵלֶּא רְזָא אִיהוּ
דְּאוּלִּיפְנָא. לָאו אֹרַח אַרְעָא לְקַבְּלָא אִתְּתָא
אוּשְׁפִיזָא בְּהַדָּה אֵלֶּא בְּרִשׁוֹ דְּבַעֲלָהּ.

אוֹף הָכִי (נְמִי נח) נח בַּעַל לְאֲעֵלָא בְּתִיבּוֹתָא
לְאַתְחַבְּרָא בְּהַדָּה. וְלָאו הָוָה (לִיָּה) יְאוֹת
עַד דְּבַעֲלָה דְּתִיבָה יִהֵב לִיָּה רִשׁוֹ לְאֲעֵלָאָה
(בְּהַדָּה). דְּכַתִּיב בֹּא אִתָּה וְכֹל בִּיתְךָ אֶל הַתִּבָּה.

וּבְגִין כֶּף אַקְרִי הָכָא יִי בַּעֲלָה דְּתִיבָה. וּכְדִין
עָאֵל נח וְאַתְחַבֵּר בְּהַדָּה. וְכֵן אוּלִּיפְנָא דְּלִית
לִיָּה רִשׁוֹ לְאוּשְׁפִיזָא לְמִיעָאֵל לְבֵיתָא אֵלֶּא
בְּרִשׁוֹ בַּעֲלָה מְאָרִיָּה דְּבֵיתָא, הָדָא הוּא דְּכַתִּיב
לְבַתֵּר וַיִּבֹא נח וְגו'.

הָא חֲזִי, מִה כְּתִיב פִּי אוֹתְךָ רְאִיתִי צַדִּיק
לְפָנַי בְּדוֹר הַזֶּה. מִפֶּאן אוּלִּיפְנָא דְּלֹא
יִקְבֵּל בַּר נֶשׁ אוּשְׁפִיזָא בְּבֵיתִיהּ אִי אִיהוּ חֲשִׁיד
בֵּיהּ דְּאִיהוּ חֲמִיבָא. אֵלֶּא אִי קָאִים בְּעִינָיו
לְזַפְּאָה דְּלֹא חֲשִׁיד בְּעִינָיו כִּלְל. הָדָא הוּא
דְּכַתִּיב בֹּא אִתָּה וְכֹל בִּיתְךָ אֶל הַתִּבָּה, מְאִי
טַעֲמָא בְּגִין פִּי אוֹתְךָ רְאִיתִי צַדִּיק לְפָנַי בְּדוֹר
הַזֶּה.

וְאוּלִּיפְנָא דְּאִי יִהֵיב לִיָּה רִשׁוֹ בְּלַחֲוֹדוּי וְלֹא
יִהֵיב רִשׁוֹ לְכֹל אַנּוּן דְּאַתְיִין עִמָּיָה,
לֹא יִיעוֹל לוֹן לְבֵיתָא. הָדָא הוּא דְּכַתִּיב בֹּא
אִתָּה וְכֹל בִּיתְךָ אֶל הַתִּבָּה. לְכֹלֶא יִהֵיב
רִשׁוֹתָא לְמִיעָל. וּמִקְרָא דָּא אוּלִּיפְנָא רְזָא
דְּאַרְחוּי דְּאַרְעָא. (ר"א ל"ג בֹּא אִתָּה וְכֹל בִּיתְךָ אֶל הַתִּבָּה וְגו').

רְבִי יְהוּדָה פֶּתַח (תְּהִלִּים כו) לְדוֹד מִזְמוֹר לִי
הָאֲרָץ וּמְלוֹאָהּ תִּבְּל וַיִּשְׁבִּי בָהּ. הָא
תְּנִינֵן לְדוֹד מִזְמוֹר דְּאָמַר שִׁירְתָּא וּלְבַתֵּר
שְׂאֵרְתָּ עֲלֵיהּ רוּחַ קֹדֶשׁ, מִזְמוֹר לְדוֹד
דְּשְׂאֵרְתָּ עֲלֵיהּ רוּחַ קֹדֶשׁ וּלְבַתֵּר אָמַר (לִיָּה)
שִׁירְתָּא.

רַ"ה הָאֲרָץ וּמְלוֹאָהּ, הָאִי קָרָא עַל אַרְעָא

דִּישְׂרָאֵל אֶתְמַר דְּאִיהִי אֶרְעָא קְדִישָׁא. וּמְלוֹאָה
דָּא שְׂכִינְתָּא פְּמָה דְּאֵת אֶמְר, (דברי הימים ב ה) כִּי
מְלֵא כְבוֹד יְיָ אֵת בֵּית יְיָ. וּכְתִיב, (שמות מ) וּכְבוֹד
יְיָ מְלֵא אֵת הַמִּשְׁכָּן. מֵאִי מְלֵא וְלֹא מִלְּא. אֶלֶּא
מְלֵא וְדֵאִי דְּאֶתְמַלְּיָא מִפְּלֵא. דְּאֶתְמַלְּיָא מִן
שְׂמֵשָׁא. סִיְהָרָא שְׁלִים בְּכָל סְטָרִין. מְלֵא מִכָּל
טוּבָא דְּלְעִילָא. כְּאַסְקוּפָא דָּא דְּאֶתְמַלְּיָא מִכָּל
טוּבָא דְּעֻלְמָא. וְעַל דָּא כְּתִיב לִיִּי הָאָרְצִין
וּמְלוֹאָה. תְּבַל וְיוֹשְׁבֵי בָּהּ דָּא שְׂאָר אֶרְעָאן.

דְּבַר אַחַר לִיִּי הָאָרְצִין וּמְלוֹאָה דָּא אֶרְעָא
קְדִישָׁא עֲלָאָה דְּקַדְשָׁא בְּרִיף הוּא
אַתְרֵעִי בָּהּ. וּמְלוֹאָה אֲלִין נִשְׁמַתְהוֹן
דְּצִדִּיקֵיָא (ד"א ל"ג דְּגֵלְהוֹן מִלִּין לָהּ) אֶתְמַלְּיָא (ד"א
דְּאֶתְמַלְּיָא) מְנַיְיְהוּ מִחִילָא דְּעַמּוּדָא חַד דְּעֻלְמָא
קְיִימָא עֲלֵיהּ. וְאִי תִימָא עַל חַד קְיִימָא.

הָא חֲזִי, מַה כְּתִיב, (תהלים כד) כִּי הוּא עַל יַמִּים
יִסְדָּהּ.

השלמה מההשמטות (סימן מ"ז)

עַל יַמִּים יִסְדָּהּ, אֲלִין חִכְמִין דִּישְׂרָאֵל
רְבֻבְיָא דִּיִּסְדָּן אֹרִייתָא וְחִכְמָתָא
דְּאֶתְקִרִיאַת הֵיִם הַגְּדוֹל וְכֵן הוּא אֹמְר (קְהֵלֵת א)
כָּל הַנְּחָלִים הַלְכִים אֶל הֵיִם. וְעַל נְהָרוֹת אֲלִין
תְּלַמִּידֵיָא דְּאִינוּן רְבֻבִין מִן נְהָרָא. וְכֵן הֵרֵב
גְּדוֹל מִן הַתְּלַמִּידִים. וְאִינוּן מַחְדָּדִין אֵת הֵרֵב
בְּקוֹשְׁוֹתֵיהוֹן. וְהוּא מְתַרְצֵן לֹון כָּל הַקּוֹשְׁוֹת
וְאִינוּ מְתַרְשֵׁל. כְּמוֹ הַנְּהָרוֹת שְׂנַמְשְׁכִין לֵיִם
וְאִינוּ מְלֵא שְׂנַאֲמֵר כָּל הַנְּחָלִים הוֹלְכִים אֶל
הֵיִם. וְהִרְאָיָה אֶמְרוּ אַחֲרֵי כֵן מִי יַעֲלֶה בְּהַר
יְיָ. כִּי אִין מַעֲשָׂה בְּלֹא חִכְמָה. כִּי הַתְּלַמוּד
מְבִיא לִידֵי מַעֲשָׂה: (עד כאן מההשמטות)

כִּי הוּא. מֵאֵן הוּא. דָּא קְדִישָׁא בְּרִיף הוּא.
פְּמָה דְּאֵת אֶמְר הוּא עֲשֻׁנו. וּכְתִיב, (איוב כח)
כִּי הוּא לִקְצוֹת הָאָרְצִין יִבִּיט.

כְּמוֹ שְׂנַאֲמֵר (דברי הימים ב-ה) כִּי
מְלֵא כְבוֹד ה' אֵת בֵּית ה', וְכָתוּב
(שמות מ) וּכְבוֹד ה' מְלֵא אֵת
הַמִּשְׁכָּן. לְמַה מְלֵא וְלֹא מְלֵא?
אֶלֶּא מְלֵא וְדֵאִי, שְׂהֵתְמַלֵּא
מִהַכָּל, שְׂהֵתְמַלֵּא מִהַשְּׂמֵשׁ.
הַלְכָנָה שְׁלָמָה בְּכָל הַצְּדִידִים.
מְלֵא מִכָּל טוּב שְׁלַמְעֵלָה, כְּמוֹ
הָאוּצֵר הַזֶּה שְׂהֵתְמַלֵּא מִכָּל טוּב
שֶׁל הָעוֹלָם, וְעַל זֶה כְּתוּב לַה'
הָאָרְצִין וּמְלוֹאָה. תְּבַל וְיוֹשְׁבֵי בָּהּ -
אֵלֵינוּ שְׂאָר הָאָרְצוֹת.

דְּבַר אַחַר, לַה' הָאָרְצִין וּמְלוֹאָה -
זוֹ אָרְצִין קְדוֹשָׁה הַעֲלִינָה
שְׂהַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא רּוֹצֵה בָּהּ.
וּמְלוֹאָה - אֵלֵינוּ נִשְׁמוֹת הַצְּדִיקִים
ד"א שְׁכָלִים מְמַלְּאִים אוּתְהָן מִתְּמַלְּאֵת ד"א
שְׂהֵתְמַלְּאִין מִהֵם מִכֹּחַ עַמּוּד אֶחָד
שְׂהֵעוֹלָם עוֹמֵד עֲלֵינוּ. וְאִם תֵּאמַר
עַל אֶחָד עוֹמֵד.

כִּי רָאָה מַה כְּתוּב, (תהלים כד) כִּי
הוּא עַל יַמִּים יִסְדָּהּ.

השלמה מההשמטות (סימן מ"ז)

עַל יַמִּים יִסְדָּהּ (תהלים כד) - אֵלֵינוּ
חִכְמֵי יִשְׂרָאֵל הַגְּדוֹלִים שְׂפִיסְדוּ
תּוֹרָה וְחִכְמָה שְׂנַקְרֵאת הֵיִם
הַגְּדוֹל, וְכֵן הוּא אֹמְר, (קהלת א)
כָּל הַנְּחָלִים הַלְכִים אֶל הֵיִם. וְעַל
נְהָרוֹת - אֵלֵינוּ הַתְּלַמִּידִים שְׂהֵם
הַגְּדוֹלִים מִהֵנָּה, וְכֵן הֵרֵב גְּדוֹל
מִן הַתְּלַמִּידִים, וְהֵם מַחְדָּדִים אֵת
הֵרֵב בְּקוֹשְׁוֹתֵיהוֹן, וְהוּא מְתַרְצֵן
לֵהֵם כָּל הַקּוֹשְׁוֹת וְאִינוּ מְתַרְשֵׁל,
כְּמוֹ הַנְּהָרוֹת שְׂנַמְשְׁכִים לֵיִם
וְאִינוּ מְלֵא, שְׂנַאֲמֵר כָּל הַנְּחָלִים
הוֹלְכִים אֶל הֵיִם. וְהִרְאָיָה - אֶמְרוּ
אַחֲרֵי כֵן, מִי יַעֲלֶה בְּהַר ה', כִּי
אִין מַעֲשָׂה בְּלֹא חִכְמָה, כִּי
הַתְּלַמוּד מְבִיא לִידֵי מַעֲשָׂה: ע"כ
מההשמטות.

כִּי הוּא, מִי הוּא? זֶה הַקְּדוּשׁ
בְּרוּף הוּא, כְּמוֹ שְׂנַאֲמֵר הוּא
עֲשֻׁנו, וְכָתוּב (איוב כח) כִּי הוּא
לִקְצוֹת הָאָרְצִין יִבִּיט.

על ימים יסדה ועל נהרות יכוננה
- אלו שבעה עמודים שעומדת
הארץ עליהם ומלאים אותה,
והיא מתמלאת מהם. איך
מתמלאת מהם? בשעה
שמתרבים הצדיקים בעולם, אז
הארץ הזו עושה פרות
ומתמלאת מהכל.

ובשעה שמתרבים הרשעים
בעולם, אז פתוח (שם יד) אזור מים
מני ים ונהר יחרב ויבש. אלו
מים מני ים - זו הארץ הקדושה
שאמרנו שנשקית מהשקאה
עליונה. ונהר יחרב ויבש - אותו
העמוד האחד שעומד עליה
להיות מוצר ממנו. ונהר יחרב
ויבש - כמו שנאמר (ישעיה נז)
הצדיק אבד.

ואמר רבי יהודה, באותו זמן
שנאבדים אותם רשעים
מהעולם, הקדוש ברוך הוא [ועצוב]
[מסתכל] משתדל על העולם ולא
רואה מי שמגן [שעומד] עליו. ואם
תאמר הרי נח, שהיה לו להגן על
[דורו] עצמו ולהוציא ממנו
תולדות לעולם - זהו שכתוב פי
אתך ראיתי צדיק לפני בדור
הזה. דוקא בדור הזה.

רבי יוסי אמר, בדור הזה זה
שבח שלו, שהיה באותו דור
רשע, ונמצא כל כף איש צדיק
תמים [נדאי ולא בחור, אלא] [מ"א וזה שלו]
ואפילו בדורו של משה, אבל לא
היה יכול להגן על העולם,
משום שלא נמצאו עשרה
בעולם, כמו שנאמר (בראשית יח)
אולי ימצאון שם עשרה, ולא
נמצאו שם. גם פאן לא נמצאו
עשרה, אלא הוא ושלשת בניו
ונקבותיהם, ולא היו עשרה.

על ימים יסדה ועל נהרות יכוננה אלין
שבעה עמודים דקיימא (ארעא) עלייהו
ומליין לה. היא אתמלייא מנייהו, היך
אתמלייא מנייהו. בשעתא דאסיגאו זפאין
בעלמא כדין ארעא דא עבדת פירין
ואתמלייא מפלא.

ובשעתא דאסיגאו חייבין בעלמא כדין
פתיב, (איוב יד) אזור מים מני ים
ונהר יחרב ויבש. אזור מים מני ים, דא
ארעא קדישא דאמרן דאשתקא משקיו
עלאה. ונהר יחרב ויבש, ההוא עמודא חד
דקאים עלה לאתנהרא מגיה. ונהר יחרב
ויבש כמה דאת אמר (ישעיה נז) הצדיק אבד.

ואמר רבי יהודה ביהווא זמנא דאתאבידו
אנון חייבין מעלמא קדשא בריך הוא
(עצוב) (נ"א אסתכל) אשתדל על עלמא ולא חמא
מאן (דקאים) דאגין עליה. ואי תימא הא נח,
דהוה ליה לאגנא על (דריה) גרמיה ולאפקא
מניה תולדין לעלמא. הדא הוא דכתיב פי
אותך ראיתי צדיק לפני בדור הזה. בדור הזה
דייקא.

רבי יוסי (דף סז ע"ב) אמר בדור הזה דא שבחא
דיליה דהוה ביהווא דרא חייבא
ואשתכח כולי האי איש צדיק תמים (ודאי ולא)
בדרא דיליה אלא (כ"א ודא די ליה) ואפילו בדרא דמשה,
אבל לא הוה יכול לאגנא על עלמא. בגין
דלא אשתכחו עשרה בעלמא כמה דאת
אמר, (בראשית יח) אולי ימצאון שם עשרה ולא
אשתכחו תמן, אוף הכא לא אשתכחו
עשרה. אלא הוא ותלת בנוי ונוקבייהו ולא
הוו עשרה.

סתר תורה

(בוהר ישן נמצא זה)

השלמה מההשמטות (סימן יב)

מה השיב הקדוש ברוך הוא לנח פשיצא מן התיבה וראה את העולם חרב והתחיל לבכות לפניו ואמר רבוננו של עולם נקראת רחום הנה לך לרחם על בריותיך וכו'. השיבו הקדוש ברוך הוא ואמר. רעיני שטיניא, השתא אמרת דא, למה לא אמרת בשעתא דאמרת לך, כי אותך ראיתי צדיק לפני וגו'. ואחר כך, הנני מביא את המבול מים. ואחר כך, עשה לך תיבת עצי גופר. כל האי אתעפכית ואמרית לך בגין דתבעי רחמין על עלמא. ומכדין שמעתא דתשתזיב בתיבותא לא עאל בלבך למבעי רחמין על ישיבא דעלמא ועבדת תיבותא ואשתזיבת וכען דאתאביד עלמא פתחת פומך למלא גדמי בעיני ותחנוניים. פיון דתזא נח כך, אקריב קרבני ועלוון דכתיב (בראשית ח) ויטח מכל הבהמה הטהורה ומכל העוף הטהור וגו'.

אמר רבי יוחנן בא וראה מה בין צדיקים שהיו להם לישראל אחר נח ובין נח, נח לא הגין על דורו ולא התפלל עליהם כאברהם, דכיון דאמר קדשא בריך הוא לאברהם (בראשית י"ח) ועקת סדום ועמורה כי רבה מיד ויגש אברהם ויאמר וגו' והרבה תחנוניים לפני הקדוש ברוך הוא עד ששאל שאם ימצא עשרה צדיקים שיוכר לכל המקום בעבורם, וחשב אברהם שהיו בעיר עם לוט ואשתו ובנותיו עשרה צדיקים ולפיכך לא התפלל.

אחר כך בא משה והתפלל והגין על דורו פיון שאמר הקדוש ברוך הוא (שמות ל"ב) סרו מהר מן הדרך. מיד עמד משה בתפלה ויחל משה וגו' עד שאחזתו חלחלה. רבנן אמרי, לא הניח משה לקודשא בריך הוא עד שנתן נפשו עליהם מן העולם הזה ומן העולם הבא דכתיב (שם) ואם אין מחני נא מספרך אשר פתבת אמר רבי יוסי מהכא

סתר תורה (בוהר ישן נמצא זה)

השלמה מההשמטות (סימן יב)

מה השיב הקדוש ברוך הוא לנח פשיצא מהתיבה וראה את העולם חרב, והתחיל לבכות לפניו ואמר: רבוננו של עולם, נקראת רחום, הנה לך לרחם על בריותיך וכו'. השיבו הקדוש ברוך הוא ואמר: רועה שוטה, עכשו אתה אומר את זה? למה לא אמרת בשעה שאמרתי לך כי אתך ראיתי צדיק לפני וגו', ואחר הנני מביא את המבול מים, ואחר כך עשה לך תיבת עצי גפר? כל זה התעפכתי ואמרתי לך כדי שתבקש רחמים על העולם, ומאז ששמעת שתנצל בתיבה, לא נכנס בלבך לבקש רחמים על ישוב העולם, ועשית תבה ונצלת, וכעת, אחר שנאבד העולם, פתחת פיך לומר לפני בקשות ותחנוניים? ! פיון שראה נח כך, הקריב קרבנות ועולות, שכתוב (בראשית ח) ויטח מכל הבהמה הטהורה ומכל העוף הטהור וגומר.

אמר רבי יוחנן, בא ראה מה בין צדיקים שהיו להם לישראל אחר נח ובין נח. נח לא הגן על דורו ולא התפלל עליהם כאברהם, שפיון שאמר הקדוש ברוך הוא לאברהם (שם ח) ועקת סדום ועמורה כי רבה - מיד נגש אברהם ויאמר וגומר, והרבה תחנוניים לפני הקדוש ברוך הוא, עד ששאל שאם ימצא עשרה צדיקים, שיוכר לכל המקום בעבורם, וחשב אברהם שהיו בעיר עם לוט ואשתו ובנותיו עשרה צדיקים, ולפיכך לא התפלל.

אחר כך בא משה והתפלל והגן על דורו. פיון שאמר הקדוש ברוך הוא (שמות לב) סרו מהר מן הדרך - מיד עמד משה בתפלה, ויחל משה וגומר, עד שאחזתו חלחלה. רבתיני אמרו, לא הניח

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבַיּוֹמִיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעְרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

הקדמת פתח הזוהר

על גון אספנו העלונים לכתב אהד, 34 עלונים יחדיו, כדי שכל להשיג העלונים, כדי לפרסם פתח הזוהר בעולם, כדי להפיץ אורו ולמשך השפעות טובות על כלל ישראל בביאת גואלינו¹ ומשיחנו אמן. אליהו הנביא זכור לטוב יחד מן השמים עם כמה מלאכים סביבו ושכינתא עלאה עטרה על פלהו, ושכינה עליונה היתה עטרה על כל הנשמות]... ואמר לרבי שמעון בן יוחאי:

אליהו הנביא זכור לטוב יחד מן השמים עם כמה חיליו של נשמות וכמה מלאכים סביבו ושכינתא עלאה עטרה על פלהו, ושכינה עליונה היתה עטרה על כל הנשמות]... ואמר לרבי שמעון בן יוחאי: רבי רבי אנת הוא אילנא דרבה ותקוף באורייתא, [אתה הוא אילן הגדול ומתחזק בתורה] בענין דילך דאינון אבריו קדישין, [בענינים שלך שהם אברים הקדושים, והינו סביבות אבריו], כמה עופין שרין תפון, דנשמתין קדישין [כמה עופות של נשמות קדושות שורים שם] כגוןנא דלעילא, [דגומת הנשמות של אילן העליון], דאתמר ביה [שאמר בו] (שם ט) ובענפיהו ידון צפרי שמיא, [ובענפיו קננו עופות השמים, והינו הנשמות דו"א הנקרא שמים (כסוד "מ"א ח' ל"ב) ואתה תשמע מן השמים)] ואמר אליהו הנביא לרבי שמעון: וכמה בני נשא לתתא ותפרנסון מהאי חבורא דילך, בד יתגלי לתתא פדרא בתראה כסוף יומיא, ובמיניה (ונקרא כה י) וקראתם דרוו בארץ וגו'. פרוש: כמה בני אדם למטה ותפרנסון מזה החבור שלך, ושיהיה להם מזור ותקון הנפש על ידי לימוד הזוה"ק [כאשר יתגלה למטה בדור האחרון כסוף הימים, קרוב לביאת המשיח] ובשביל למוד הזוה"ק ותקנים מה שכתוב "וקראתם דרוו בארץ לכל יושביה"² פירושו שגבוא משיח צדקינו³ ויתקע בשופר גדול לחירותנו במהרה בנימינו אמן. (תקוני זוהר תקון ו' בסופו - הגר"א ובל"ח).

ובמקדש מלך, אמר: כי כמה מעלות טובות יש למשתדל בלמוד פרוש מאמרי רבי שמעון בן יוחאי, ואין קץ לגדל שחרו, ואשרינו ומה טוב חלקנו אם נזכה לעזור ולקרב ביאת משיחנו, כי כך גזר הבורא יתברך שלא יתגלה ויהיה גנוז ספר הזוהר הקדוש עד סוף הימים שבזכותו יבא הגואל, כי סגולה זו בו ביוקא ולא בזולתו, עכ"ל. וכן יהודי יקר בא ותקרב הגאולה על ידי לימוד זוהר הקדוש.

הנדפס - מה אומרים 1000 גדולי ישראל על לימוד הזוהר הקדוש לכל אהד ואהד?

הנדפס - ששום תרוץ לא יעמוד לך, ומכרח אתה ללמוד זהר הקדוש בחיוב גמור, לנשמתך, וגם כדין ערבות לאחינו בני ישראל, שבעה תרבה הדעת והקדשה⁴, וינענו צרות מעם ישראל, וירבה השפע הקדוש והרחמים.

התשובה: תמצא בספר הנפלא "אור הזוהר" ענין שם, ותגלה אמרות יקרות מפיו ומפנינים.

והמשפילים זיהירו פזוהר הרקיע: כך אומר משה רבנו עליו השלום לרשבי"י זיע"א: "בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזוהר... וקנין דעתידיו ישראל "למטעם" מאילנא דחי: דאיהו ספר הזוהר, ופקון ביה מן גלותא ברחמי". [ותקנים בהון ד' פדד ויחזו ואין עמו אל יבר (דברים לב, יב) פירושו: משום שעתידים ישראל לטעם מאילן החיים שהוא ספר הזוהר, על ידו יצאו מן הגלות ברחמים, ויתקנים בנו הפסוק שהשם יוציאנו מן הגלות בלי קטרוג. (כענין מהימנא פרשת נשא דף קכד: (רמ"ק))

טו. כלל העולה, שחייב אדם לידע שמו יתברך, ומי שלא ראה חכמה זאת, לא ראה אורות מימיו, והכסיל בחשך הולך וכו' ... ובזכותא יבוא משיח צדקינו בב"א.

טז. לשון הפסא מלך: ועל זה תלמוד אמר הקב"ה (ברכות ח ע"א), שגחשב כאילו פדאני לי ולבני מהגלות.

יז. ידוע מה שאמר רבנו ישראל מסלנט זי"ע: דכאשר יהודי מתחזק כאן בלמוד התורה, מיני מתחזק כנגדו עוד יהודי כחוק הנמצא בפריי, בשמינית שבת מודש.

וענין בספר מאור נשמת (פרשת ויחי) שבאר בהרחבה איך מכרח שלכל יהודי יש נצוצות וחלקים ובהתעוררותו ונתורתו בתשובה מעורר גם את כל הנשמות התלויות בו. וכן כתוב בלשוני מורה"ו ז"ע.